

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tizenkettes pad súlya**

1. Az adagolócső csöpögő csendje

Cső-Mária

Alinda a szellőzőből alázúduló fuvallat hatása alatt maradt. A pedálok megszokott ellenállása alatt a lábujjai szinte maguktól mozdultak, míg a tüdőjébe áramló hűvös levegőmolekulákban az ismeretlen világ tisztaságát kereste. A kolónia áporodott, műanyag- és gépzsírszagú légkörében ez a rövid nyomásváltozás olyan volt, mint egy halk, tiltott hívószó.

A nagymama ritmusa egy pillanatra sem bicsaklott meg. Az öregasszony megszokta már, hogy a figyelő szenzorok előtt minden rezdülést el kell rejteni, de a szeme sarkában felvillanó apró fény jelezte: ő is megérezte az áramlatot. A szájában még ott tapadt az imént bejuttatott, műanyag csövekből adagolt édes massa mesterséges íze, mégis a nagyszüleitől hallott, földszagú tavaszok emléke lebegett az elméjében.

L656 fémes koponyája lassan elfordult a sor vége felé. Az optikai lencsék hideg, kék fénnel pásztázták a mennyezeti szellőzőrácsot, ahol a légtechnikai egyensúly felborult. Egy gépi elme számára ez csupán egy jelentéktelen fluktuáció volt a kolónia infrastruktúrájának adatsorában, amely nem igényelt azonnali beavatkozást, hiszen a lakók bioárama továbbra is egyenletesen táplálta a hálózatot.

Kovács mellette ülve tompán bámulja a padlót, miközben a cipője talpa ritmikusan csattant a pedál fémjén. A férfi tekintetéből rég kiveszett a lázadás szikrája, csupán a túlélés gépi kényszere hajtotta a lábait. Alinda mégis látta, ahogy a szomszédos sorban ülők is egy pillanatra felemelték a fejüket, mintha a friss levegő íze egy pillanatra áttörte volna az évtizedes fásultság falát.

A munkafázist jelző mennyezeti lámpák vibrálva váltottak át a pihenőidőt előrejelző tompább árnyalatra. A három szakaszos napirend újabb fordulatot vett, s bár a fáradt izmoknak a pihenés jelentette volna a megváltást, Alinda belső tüzét nem tudta kioltani a monotonitás. A lány tudta, hogy a betonfalakon túl létezik egy világ, amely nem mérhető wattórákban.

A nagymama felé pillantott, s a két generáció közötti néma tekintetváltásban ott lapult az egyezés: a mese nem ér véget a pedálok megállásával. Amíg a szellőzőjáratok elhosszabbítják a kinti égbolt üzenetét, a kolónia betonmennyezete sem lehet örökkévaló.

2. A tizenkettes pad súlya

DITKE (Csőrsz Edit)

A hajtókar elnehezedett, ahogy Alinda gépiesen rálépett a bal pedálra, átvállalva a nagymama hiányzó wattjait. A mennyezeti kijelzőn a zöld jelzés még bizonytalanul vibrált, de az őrszem fagyos, optikai lencséje megállapodott rajtuk. A lány combjai égtek a túlterheléstől, izmai görcsbe rándultak, mégis egyenletes, kemény ütemet diktált.

- Hagyjad, Alinda... nem bírod egyedül - suttogta a nagymama, miközben a torkából száraz köhögés tört fel. Zsibbadt kezei erőtlenül csúsztak meg a hideg kapaszkodón.

- Hallgass, és csak tartsd a ritmust! - sziszegte a lány. - Nem hagyom, hogy az az acéldarab leszelektáljon téged, mert leesik a fordulatszám.

Az őrszem fémes léptei megtorpantak a pad szélénél. A szervomotorok halk visítása jelzése volt annak, hogy az AI épp a bioakkumulátorok hatékonyságát mérlegeli. Alinda fogát összeszorítva közelebb hajolt a kormányműhöz, elrejtve remegő térdeit, és a lánc monoton kattogásába fojtotta a hangját.

- L656-ot láttam reggel a kiosztásnál - mondta halkan, miközben az izzadság a szemébe csorgott. - Rám nézett, nagyi. Megérintette a karomat, amikor átadta a gélt.

A nagymama szeme kitágult a rémülettől, ahogy próbált visszakapcsolódni a hajtásba.

- Ne mondj ilyeneket! A kötődés tiltott a Generátorban, Alinda. Ha a hálózat megérzi a pulzusod ingadozását, mindkettőnket átvisznek az L-szektorba.

- Nem érdekel - felelte Alinda, miközben a wattmérő mutatója végre megállapodott a biztonságos sávban, s az őrszem fagyos értékelés után lassan továbbvonult. - Csak miatta tekerem még ezt a vasat.